

BENZELIUS, HENRIK

Guds barnas underliga ledande betraktat i en christelig likpredikan öfwer kyrkoherden wid Malmö stads svenska församling, och probsten i Oxie härad ... Jöns Rönbeck som med anständig heder begrofs ut

1740 1741

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

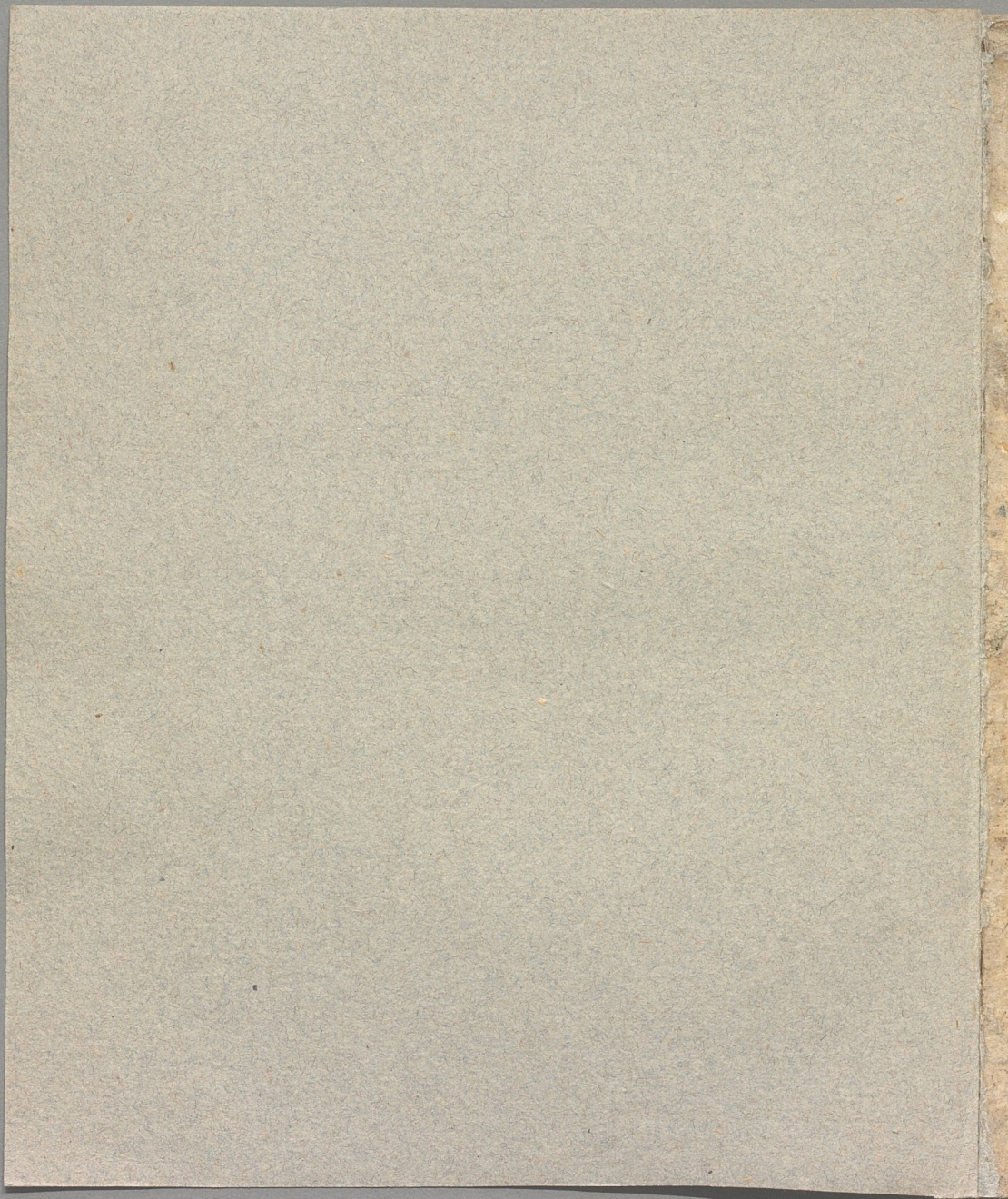
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

R ö n b e c k, Jöns. 1740.

Likpred.
Före 1900.

1700-1829

I. N. J.

9

Guds Barnas underliga ledande

Betraktat

I en

Christelig

Sifpredikan

Öfver

Kyrkoherden wid Malmö Stads Swenska

Församling,

och Probsken i Oxie Härad,

Then Wälärewördige och Höglärde

Herr Mag. JÖNS

RÖNBECK

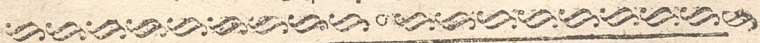
Som med anständig heder begrofs uti Malmö

Stads Kyrka den 27 Augusti Åhr 1740.

af

Henric Benzelius

Bisshop i Lund.

Tryckt hos LUDVIG DECREAUX, Directeur öfver
Königl. Academiens Privilegerade Tryckerii i LUND.

Wälåreborne och Dygdåla Fru Probstinna

Min ensaldiga predikan, öfwer Fru Prob-
stinnans fordom älskelige Kiära Wän
och Maka, fordom Wälårewördige
Herr Probsten och Kyrkioherden Mag. JÖNS
RÖNBECK, har jag, så mycket mindre kunnat
wågra, at låta tryckas, som thet varit Fru Prob-
stinnans egen åstundan, och jag gerna lemnar
flera ånet prof, utaf then mykna högaktning,
som jag bar för en så berömlig Man, som Sal.
Probsten war i sin lifstid. Et åhr och något
mer år wål förflutit, sedan Fru Probstinna
med al anständig heder låt begrafs wa sin Sal.
döda

döda, men thersföre fruktar jag ei upriswa et
sår, liksom sedan then tiden, til någon del helat,
emedan Fru Probstinnan, lårer in til dödsstun-
den, ei kunna tenka på sin bortmista Kåra Man,
utan at tillika föra sig til sinnes Hans ogement
liufwa omgenge; ehuru saknaden är mer än fun-
bar, så är likwål mycken tröst, at hafwa haft
en Man, som warit al kärlek wård, och, som
af alla redeliga och Dygdålskande, så högeligen
är wördat. Nåd ware med allom, som wår Her-
ra Jesum Christum rättssinneliga får hafwa.
Förblifwer med al upriktig tilgifwenhet

Wälåreberne och Dygdådla Fru
Probstinnans

Hörsamste tienare
HENRIC BENZELIUS

Pf. 115. v. 15.

Hans Helgons död / är dyr hol-
ten för H. E. Kranom.

I. N. J. C.

I then store Tre Enige Guldens, Fadrens, So-
nens och then wärdige Helige Andes
namn, Amen.

Skrans råd är vnderligt /
och går thet hårliga igenom /
är slutet af en alfwarsam straspredi-
kan, som HERRN lät hålla til
Juda-folcket, genom Propheten Esaiam, men
som ock war blandat med löfften och tillsäjelser af
then stora Guldens wisshet och råd, som en del
skulle erfara: Thetta skier ock af HERRA EF. 28. 29.
ranom Zebaoth, står thet, ty hans råd
är vnderligt / och går thet hårliga ige-
nom.

Propheten hade i thenna Predikan ifrån 7
 versen förestålt en hop grofwa laster, som woro
 i gång hos Juda-folcket, såsom fylleri och drye-
 lenskap, Gudz-ordz föracht, säkerhet och en falsk
 förtröstan: han hade ock förkunnat them thet
 straff, som ther uppå skulle följa; men at thet
 vndwika, afräder han them ifrån theras grofwa
 mishandlingar, och thet med twenne bewekande
 skäl, tagne af Gudz rättfärdighet och mackt,
 samt af hans wisshet och godhet. Gudz rätt-
 färdighet och mackt föreställer han i then 22
 versen: så lägger nu bort edart begab-
 beri/ på thet edor band icke skola här-
 dare warda: ty jag hafwer hört en
 förderfwelle och affortelse/then af HERR-
 ranom HERRranom Zebaoth ske skal i al-
 lo werldene. Gudz godhet och wisshet blif-
 wer föreståld genom en liknelse tagen af landbruk i
 then 23 versen. Då en åker plöjes, trådes, hars-
 was och tillsäende blifwer tilredd, ther blir sådd al-
 slagz såd, efter som jorden kan wara bestaffad: när
 til mogenhet kommit är, såden blir tå uttwin-
 gat på åtskilligt sätt, hwart efter sin art, och
 med allehandas slagz redskap: liknelsens tilempning
 blif-

blifwer then, at såsom vår Himmelske Fader är
 vår Wingårdzman, men wi thes åker-
 werd, och plogen som GUD brukar, är dels
 Lagsens predikan, dels fors och bedröfwelse,
 så brukar samma vår Himmelske Wingårdzman
 thenne plogen vppå sätt, at hans både wisheit
 och godhet lyser som aldräherligast. Han
 vprifwer vår hiertans åker med lagsens, samt
 fors och bedröfwelsens plog: Han sår ther vti then
 kosteliga Evangelii säd, theras wårer allehanda
 Gudans goda frukter i hwarje stånd och thes emb-
 nen: Han förhåller sig så med sitt plögande, trä-
 dande och harfwande, at tå han synes os wil-
 ja förderfwa, han är tå som måst i begrep at
 os förwara, at os rensa ifrån al ogudackthet;
 agnar och ogrås, at wi blifwa et rent bröd

Joh. 15: 1.
 1 Cor. 3: 9.

o 12 22

H. K. Kranom/ såsom en Församlingens Lärare
 har sig fordom vtlåtit. Thet är tå GUDs wis-
 het och wålwila, hwar igenom han på et vnder-
 ligt sätt storer the sinas angelägenhet, såi ande-
 ligt som i lekamelig motto, at dock alt lånder til
 theras bästa och fördel, så at Propheten haft full
 anledning at prisa GUDs vnderliga råd/
 och at han går thet hårliga igenom.

Gud är en Vnderlig Gud: han heter vnderlig, hans wäsende är vnderligt, hans råd och handlingar kunna så ei eller annars än vara vnderlige. Han heter Vnderlig. Hwi frågar tu efter mit namn / thet dock vnderligt är? siet Manoah til swar af

Jud. 13: 18. Gud sielf. Hans wäsende är vnderligt, at thet af oss ei kan begripas; wi kunna ei såja hwad han är, men allenast någorlunda vtlåta oss, hwad han intet är, at hos honom ei rum hafwer thet minsta vnder namn af ofulksomlighet. Han är af ewighet ifrån så långt tillbaka, at våra tankar ei hinna til thet som tid heter och börjar: Han är Kiällan och Ursprunget til alt hwad någonsin annat är, men är sielf af ingen annan. O! et föralt menniskeligt förstånd, också thet aldrackarpsinnigaste, et vnderligt och obegripeligt wäsende. Fadren är Gud, Sonen är Gud, then Helige Ande är Gud, Fadren är HEDre, Sonen är HEDre, then Helige Ande är HEDre, ingen then förste och ingen then sidste, utan äro alle tre Personerne lika ewige, lika store, såsom thetta med mehra i Athanasii Symbolo är antecknadt,

lingar kunna så ei annars än också vara vnderlige. Af GUDs råd och handlingar härro- rer alt hvad skapat är, och sker ei thet ringaste som doger, utan at thet genom GUDs vnderliga styrjel hinnes til thet ändemåhl, hwar til thet af honom är embuat.

Alt skiöta en jord, så at såd ther af wärer menniskiomen til födo, thet synes vara et ringa wärck, och af en hwar, så ensaldig som han är, kunna åstad kommas: Men at GUDs vnderliga wärck och så therutinman rönes, thet har Propheten welat gifwa menniskiom at betänka, och at thetta sker ock af H. KRANOM; men ännu mehr, at han på lika sätt styrer sin församling och thes lemmar, them med frestelsens plog liksom sönderdelar, och går på them med bedröfwelsens flaga. Thet synes hårdt för kiöt och blod, och wid sakens första anseende; Slutet blir doch herligt, då följer en andelig skiörd, och alle GUDs barn blifwa såsom kosteligt hwete samlade i the himmelska lador. Thetta äro GUDs härliga wärck, men blifwa allenast besinnade af them, hwilkom then Helige Ande har gifwit vplysta förståndz ögon, the ther kunna säja med David: Vnderlige äro tine wärck;

Wård; och thet besinnar min själ wål.

Dyraste Wänner i Christo! Enär för thenna berömmeliga Swänska Stadzförsamling, för thes wårda lemmar, högre och lägre, rike och fattige, Mån och Qwinnor, stora och små, hwilka kunnat hafwa minsta eftertancka, enär, säger jag, för them allesammans, then ena med then andre blifwit kunnogt och allmänt, at Gud efter sit underliga råd, har behagat genom then timmeliga döden hädanfalla, theß för thetta wårda Kyrkioherde och Lärare, samt wälförtient Probst öfwer Oxie-Härad, Hög-Chrenwrdige och Höglärde Herr Magister Jons Rönbeck; Jag skulle tå täncka, och lära ei eller febla, at en hwar af them stadnat i förvondran öfwer et för menniskior så oförmodeligt dödsfal, at the wid et sligt budskap häpnadt, och at the betagne af sorg och ångslan ei stort mehr förmådt, än at sig hierteligen beklaga. Jag betygar för min del, at wid et så ångzligt budskap, mig strax och i thet samma förekommo the orden; Thetta är ock skedt af H. K. R. an om Zebaoth: ty hans råd är vnderligt / och går thet hårliga igenom. Thet är ock billigt, at sig förvondra öfwer then vnderliga

GU.

Guldens vnderliga råd och gierningar. En menniska förvondrar sig ei öfwer en annans göremåhl, när han ser sig kunna giöra thet samma; men då hon ei förmår hinna så långt sielf, då hon eifan råfna ut, huru slutet wil swara emot början, i en sak af mycken wikt och efterfölgd, och hon ser et wårck angripas, som synes ei wilja få en önskelig utgång, hon är då färdig at sig förvondra, och snar nog, at the öfwer fella sina omdömen: men wi giöre wäl, at wi äro sparsamme i wårt dömande om andra människors göremåhl: som ei höra til wår dom, ho åst tu / som dömer en annars tjenare? frågar Paulus, och än mera, om Guldz vnderliga handlingar, the blifwa doch för oss obegripelige, och låter Guld ei af för wår skuld at giöra, såsom han i sin heligaste rådkammar har af ewighet beslutit. Huru wilja wi wäl finna oss i thet dödsfall, som sig tildragit med then salige Mannen, hvars lekamen här står för våra ögon. Herren har lofwadt hålla sin försambling wid lika, så at hon skal stå fast til werldenes anda, och helwetes portar skola ei wara henne öfwermächtige; Han brukar ther til medel, sit heliga ord och the wårldige Sacramenten; han gier oss lärare, at på hans wår-

Rom. 14: 4.

wägnar hafwa om försambl. en andelig wård, och at
 rät dela sanningenes ord. Lärarena äro icke alltid the,
 hwilka uträtta sina embeten redeliga: the finnas,
 hwilka föda sig sielstwa / men min far
 wilja the intet föda / säger HERRN:
 Men Lärare såsom the beskrifwes i samma Capi-
 tel til sin skyldighet, at stärcka the swa-
 ga / at hela the siuka / at förbinda
 the såra / at hemta the förtwilt / at
 vpsöka the förtappade / slika Lärare
 har thenna wår afledne liknat, och fruktar jag in-
 tet at här få gensäijelse, af hwem thet och wara
 må. Honom har likwål HERRN borttagit, som
 så wål behöfts i thenna thes försambling: thet
 är af HERRN / men hans råd är un-
 derligt. En trogen herde blef ei länge
 sedan hådan bortagen: Strax vpkom oreda i för-
 samblingen, råstwar / willo-andar, mente
 tid wara sig insmyga i SKEN / i en le-
 dig Försambling, at förderstwa Wingår-
 den; En redlig Herde kom i stället, fer-
 dig at tråda fram för gapet, och glö-
 ra

Ezech. 34: 8.

v. 4.

Ezech. 13: 4.

Sant. 2: 15.

ra sig til en mur omkring Israels
 hus. Man skulle tänka, honom bordt få Ezech. 13: 5.
 längre förblifwa, som så war af nöden, them
 förwiltta til rådning, them swagom til tröst,
 them hårdom til straff, och underwisning:
 men thet är od skedt af HERRanom/
 at han ei skulle mer wara herde; och hwad sker
 icke af HERRanom, hvars råd är underligt;
 At han borttagit en så redelig Herde ifrån en för-
 samling, som honom så hierteligen kiär hade, i
 the åren man hade trodt, honom ännu länge få
 behålla. Thet heter, at the som wän-
 ta efter HERRan/ skola ärtwa landet. Ps. 37: 9.
 The rättfärdige skola bo i landena/
 och the fromme skola ther inne blif-
 wa: och en rättfärdig man, en så tro- Prov. 2: 21.
 gen Herde, är i sin bästa ålder borttagen. Thet må
 wara sagt om gamla Testamentes trogne, at
 the skulle röna GUDS wälsignelse, at i fred och ro-
 lighet få besittia thet land, som them i theas
 Stamsfader Abraham war lofwat och tillsagt;
 Thet är likwäl uptagit i thet nya Testamentet,
 så at thet heter, Salige äro the sakt-

Matth. 5: 5.

modige / ty the skola besittia Jordene/
 och för en så lustlig och sacktmodig man har varit
 en alt för kort jordenes besittning, om os är til-
 låtit at döma, som ännu kunnat längre lefwa til
 GUDS äras befrämjande, och thes dyra För-
 samling til fromma; men så är skedt af
 HERANOM / hans råd är underligt.
 O! at wi kunde rätteligen besinna GUDS under-
 liga råd, the gå dock alla ther uppå ut, at be-
 främja hans ähra, och befordra wår salighet.
 Thesa sina råd har han i sit heliga ord os uppen-
 barat, O! at wi thet måtte betrackta, wi skole
 ther finna GUDS underlige råd / och
 theras härliga utgång, hör os i Jesu
 wälsignade namn,

Fader Wår etc.

Texten Psalm, 73: v. 24.

Guleder mig efter ditt råd / och up-
 tager mig på andalycktone med åro.

GUDS wåre lot för sitt helige och saliggörande ord,
 han låte os thet så behålla rent och oförsalstadt,
 för os och wåra efterkommande, iiii til werldenes
 ända! Amen. Amen

Amen

Den 73die Psalmen i Konung Davids Psaltare, hwadan war Text tagen ar, kallad strax i början en Psalm Assaphs, antingen at Assaph then skrifwit, såsom ock nogra andra Psalmer, eller at han then siungit, emedan han warit Förman för Sångarena, hwilken David lemnat sina Psalmer, at i församlingen liudt föresunga, och torde wara mer sannolikt, på hwilken händelse then Assaph, som nemnes i 2 Parap. 29. Cap. och kallas Sijare / ar en annan af samma namn, som leswat i Josaphat och Ezechia Juda Konungars tid. Wi lemna thetta, och arö mer bekymrade om innehället af thenna Psalm, och ar et med then 37. 39. och 49. hwilka drifwa then nödwändigå läran, at man ei bör bekymras af the ogudachtigas lycka och florerande walgång, hwarpå och gemenligen följer theras högmod och öfwerdåd, men hwar emot the gudfructigas lycka ar widrig, och them alt synes wara emot, i thenna werldene. Thetta har ei litet oroat David, såsom kan ses, i hans 37. och 39. Psalm, hwar til kommer then 49. antingen then rå warit Davids egen Psalm, eller någon af Korah barnas, såsom första versen synes gifwa wid handen; men i thenna war 73. Psalm, utlåter sig David mer

Ps. 73: 2.

widlysteligen, och rent ut bekänner, hwad som
 honom brakt på twiswelactige tankar, så at han
 hade så när staplat med sina fötter /
 hans steg hade fullt när sluntit. Lä-
 ran går ther på ut, at ei af närwarande an-
 seende döma om the ogudactigas stånd och hwil-
 kor, utan bör GUDs dom och slut afbidas i,
 och med sielswa utgången, at med theras wesen-
 de ei är någon bestendighet, men at ther emillan
 the gudfruektige ei må förargas, och mena båt-
 tre wara, at falla på the andras sida, och, såsom
 fordom en lård, men illa lård, hedning, råda
 sig och the sina, at ei öfwa dygd och årbarhet,
 om then skulle wara them til men och skada. At
 them ondrom wäl går i thetta lifwet, men them
 godom illa, thet är en farlig stöte-sten emot läran
 om GUDs försyn och skickelse, hos them enkan-
 nerligen, hwilka i sina tankar ei äro wäl stärckte
 och bemannade. GUDs underliga förhållande
 med al ting som han har skapat, då han winner
 sit härliga ändamål, borde öf stärcka uti en ren
 sanning, at altsammans är hans wisa styrsel un-
 derkastad: Enär GUDs barn thet noga besinna,
 the sinna så, hwar wed sig at fasthålla. David har
 öf merckeligen föregådt i thenna Schola, och så
 wi

wi' af the uplåste! orden anledning at i Gudelig
andacht betrackta,

GUDz underliga förhållande / at
leda the sina/ til entelig åro och hårlighet.

Gif oss, o **GUD**, tin anda **God**, som altid oss
bereder, vplyser, styrcker hog och mod, at låra tina
Seder, At wi tit ord må råt forstå, ther efter oss
fast ställa så, at tit namn altid helges. Amen,
i **Jesu** wålsignade namn, Amen!

Huru swårt thet är för en menniska, som icke
är theß fastare i sin Christendom, och ei rätteligen
underrättad af **GUDz** ord, at finna sig i **GUDz**
styrkel, som hennu så underlig förefommer; man
kan thet sluta af then 73. Psalmen. Assaph, eller
David anförer långt flera ord, om the ogudactigas
utwärtas wålgång och prångande lefnad, i thetta
lifwet; ån om **GUDz** barnas rätta förnöjelse:
Honom förtröt om the stortaluga /
tå han såg / at them ogudactigom
wål gic. Swad the tala / thet
måste wara talat neder af Himmelen:
hwad the säga / thet måste giälla på

jordene. Han war på wägen at hålla för
 fåfångt / at hans hierta lesde ostraffe-
 liga / och at han twådde sina händer i
 ofskoldighet. Han samblade sig änteligen,
 reddad ifrån en stor frestelse, och gifwer GUDz
 barn et mönster, huru the måtte hafwa sin för-
 tröstan på GUD, han leder them efter sit
 råd / och uptager them / på ändalwäcto-
 ne med äro.

David omtalar GUDz ledande, uppå thet
 sät, at han gifwer tilkänna angelägenheten
 ther af uppå sin sida, och lyrtan uppå
 GUDz sida, at kunna ther å sättia en fast
 lit och förtröstan. Han anser sig såsom et litet
 barn, hwilket ei kan gå, mindre wet huru,
 at ställa sin gång förjickteligen och utan fara.
 Han förer of såsom ungdomen. Han
 betraktar sig såsom et wilsarande får, ei wetande,
 på hwad ställe god bet är, och hwarest then öfri-
 ge hiorden wistas; Men HERREN föder
 sin hiord / såsom en herde; Han försam-
 blar lamben i sin famn / och bär them
 i sit

i sit sköte / och fordrar the lamdiga. Ef. 40: 31
 Han jemnför sig med en, som är stadd på resan,
 men wet ei, huru, at ställa wägen til sin ämna-
 de ort och ställe; men HERRN förer ho-
 nom then rätta wägen / såsom Abra- Gen. 24: 27.
 hams tienare, så at then inlofstod / som
 skulle föra Israels barn then rätta wägen, och
 then eldstod / som skulle lysa them, til at
 wandra både dag och nat / the äro för Exod. 13: 21.
 David och alla GUDs barn et wedermåle, at
 GUD är theras rätta ledare, som wisar
 them sina wägar / och lärer them st-
 na stigar / leder them i sine sanning/
 och lärer them. Ps. 25: 4

Ja, David besinnar ock, i hwad farlighet han
 dageligen wistades, dels för sina lefameliga fien-
 der, som honom på alla sidor trängde, dels, och
 förnemligast, andelige, hwarigenom hans Siäl
 woro i stor fara; han hade då orsak, at hålla
 GUD för sin klippa och för sin borg / Ps. 124: 2
 och bedia, at han för sit namn skul wil-
 le honom leda och föra.

Ps. 31: 4.

Du,

Nu, at David i så beskaffat mål, då han ansåg sig såsom et barn, såsom et wilsfarande får, såsom en wandringzman, stadd i fara och åfventyr, och såsom en förfölgd menniska, hölt GUD för sin räta och enda ledare, han kände några GUDz egenskaper, som honom ther til gäfwö fulkomliganledning. Han kände GUDz almacht / GUDz godhet och wisshet: alle tre äro nödige, til til et slikt ledande, som David påsyftar, och utan et ther af, kan ei plaz finna något, af alt hwad et GUDz barn dageligen betarfwar.

Then som skal leda en annan, han måste mer förmå än then, som ledande behöfwer; och then åter, som skal en annan föra och handleda i al ting som någonsin kan tarfwas, han måste kunna alt förmå, och hwad han wil åstad komma. HERRANS mact är stor, then kan ei innom några stäncker inneslutas; hans mact är ei annat än almacht, och är en egenkap, som then stora GUDen allena tilkommer, ho kan utta-

Ps. 106: 2.

la HERRANS dräpeligas gierningar? frågar David, och tillika nekär, någor menniska kunna giörat. Ingen kan uttala, thet är, fulkomligen beskriwa HERRANS giernin-

ningar , eller , som thet egenteligen heter , hans oändeliga makt , som han har wisat och åndageligen wisar i Skapelsen , genom sin försön och återlösnings wärket. David war i början en ringa man , han kunde tå litet hielpa sig ; han blef sedan Konung , men så litet som han sielf bidragit til thet höga anseende , hwaruti han war kommen , så litet kunde han och sielf sig i sin höghet förswara. Han blef utaf sina fiender angripen , han måste wika undan , han stod ei at hielpa , utan af then , som allena kan hielpa : när **H** KRANOM finner man hielp / och hans Ps. 3: 9, herliga mæcht sant David , kunna wara sig til styrcka , i alt hwad , som honom och hans angelägenhet kunde angå.

Men , såsom makt utan wälwilja icke gagnar , så wil och wara , at **G**UDs oförlifneliga **G**ODs het / med hans oändeliga makt och med almäkten warder förknippad. Menniskior kunna of- ta hielpa , såsom redskap thet til af **G**UD beredde , men the wilja icke strax thesfore : Osta wilja the , men förmogan wil ei wara tillräckelig : makt och wilja måste förthenful wara tillsammans , och then senare äger **G**UD i så högt måt , som then
C
för

förra, til menniskians bästa och fördel. GUDs godhet är en, then Gudomelige naturens bönägna böjelse, at meddela sina förnuftige skapade creatur alt godt, som hans wisbet finner wara tienligt, til et helsosamt ändamåls erhållande, och at them försetta, i et werkelig lycksaligt tillstånd. Thenna sin godhet har GUD wisat, ifrån och med första werldenes skapelse, emedan godhet war allena som förmädde honom, at skapa alt, hwad skapat är, och alt hwad han gjorde, war ganska godt; genom sin alwisa styrelse, håller han wid makt och lika, al sin Creatur, och thet goda, hwarmed han them begåfwat. Intet slagz godt är, och af os kallas, naturens goda, sinnes goda och lyckans goda, hwar til han ei är första kiällan och ursprunget: Thet timeliga goda är också godt, enär thet brukas, såsom thet af gifwaren är ämnat: The andeliga goda har dock försteg, tit wil GUD leda menniskian, genom sina andra nåde-gåfwor, och thet wiste David förnemligast at erkänna: HERRen är god och from; thesfore vnderwiser han syndarena på wägenom. Han leder the eländarät/ och lärer the elända sin wäg.

Alle H. G. Krans wägar äro godhet och
sanning.

Rf. 25:8, 9, 10!

Men, at thenna GUDz godhet är blandat
med wisbet, thet gör, at GUDz ledande är
mer at akta, än någon blot menniskias, eho
then ock wara må. Wisbet och råtrådighet måste
följas åt: och är en sällsam, menniskians tancka
om godhet; at med andras förfång och skada gö-
ra enom godt. Then alzmåtriga och goda GU-
den, har genom skapelsen lemnat prof af så stor
wisbet, at Paulus har sunnit sig föränlåten, the-
raf sluta til then stora GUDens underliga kraft
och wäsende. Han säger: Thet som för-
stås kan om GUD / är thein uppenba-
rat / thet med / at hans osynliga wä-
sende och hans ewiga kraft och GUDom
warder bestådat / när the besinnas af
gierningarna / nemliga af werldenes
skapelse. Så wis som nu GUD är, at Rom. 1: 20°
gifwa alla ting sit ämne och warande, han må-
ste ock lägga å daga en slikt wisbet i sakernas styr-
sel och handledande. Han är kiällan och ursprung-
get til alla saker, och wet, hwad en hwar, af e-
gen

gen Kraft och förmögenhet kan åstad komma. Han ser i et ögnablet, alla möjliga omständigheter, alt hwad förändring och omskifte kan förorsaka, hwad en hwar til sit ändamål påsyftar, han måste tå nödwendigt weta, hwad, til hwar och en sak fordras, hwilka äro the bästa medel at winna ändemålet, och huru thesa medel, må som alrabäst kunna förordnas och brukas. Thet är thet, hwar på David syftar, då han prisar GUDz underliga styrrel, som leder honom efter sit råd, som honom är okunnigt, och honom underligt förrekomer, men sinner afutgången, wara idel godhet och wisshet. Thet är så GUDz plågsed i hwad, som rörer menniskians lycka och olycka i thet timeliga, han lemnar henne i mycken owisshet, hans försarande är, såsom synes, ganska sällsamt. Enär han wil föra the sina til heder och åra, så låter han them först koma til skam och wanära. Wil han göra them rika, the måste förut lida mangel och nödorst. Wil han hafwa them högt upp, han går genom contraria, genom ting, liksom twert emot hwar andra, och förer sina Christna ofta öfwer stockar och stenar, man skulle mena, han wille bråka them halsen sönder; har wår dyra Lutherus på et ställe eftertänkeligen sagt.

GUDz ledande wara underligt, wisar sig
nog-

nogsamt thet med, at han på så olika sät, för-
 farer med menniskan: thet sker, igenom sorg
 och wedermöda, men ock, stundom genom nå-
 got, som är hugneligit. Han leder genom sorg
 och wedervärdighet, wäl icke alltid, dock fast of-
 ta, och jag tør säga, tils måsta. Han ombyter
 sig, uti en fremande skapnad, lika som wore
 han en hård GUD, i stället för nådig och af myc-
 ken barmhertighet; han lås, som han wille skilja
 sig ifrån then själen, som han likwäl så hierteli-
 gen älskar; låt mig gå / sade han til Ja- Gen. 32: 26.
 cob. Thet är en swär GUD; barnas frestelse,
 i betraktande, at al theras tröst skal bestå i GUD;
 nådiga närwarelse; och we them, när jag
 ifrån them wiken är / står hos Propheten; Of. 9: 12.
 liksom idel mörker wankar, när Solen är ned-
 gången; Men just, thenna GUD; nådiga när-
 warelse är ei alltid lika, hon märkes stundom ty-
 deligen, hon är stundom fördold och ganska ofänd-
 bar. GUD är ofta the sina så när, at han lik-
 som ses med ögonen, the hafwa af honom en lef-
 wande känsla, då the, ryckte utur dödsens käftar,
 koma til lif igen, då the, friade utur tiocka be-
 dröfwelsens mörker, settes i walgångs lins, och
 theras ångslans watn är wändt i glädie-win: The

säja tå med David : HÆXren är mit lius/
 och min hålsa ; för hwem skulle jag
 fruckta mig ? HÆXren är mins lifs-
 kraft ; för hwem skulle jag gruswa mig ?
 och åter / HÆXren är med mig / ther-
 före frucktar jag mig intet : hwad kun-
 na menniskior giöra mig ? Men ock dö-
 ler GUD thenna sin närwarelse , at then knapt
 kan skönjas ; han låter frestelsens mörker them
 öfvertäcka , at the märka så strålar af hans nå-
 des anlete ; så war thet med David , tå thet
 hette ; Hwi förkastar tu / HÆXre , mina
 Siäl ? och förskylet tit ansikte för mig ?
 Jag är elände och wannmåktig / at jag
 så bortkastad är : Jag lider tit för-
 streckande / så at jag fullnår förtwiflar.

17. 28: 15, 16

Ja , hwad är ock icke thet för et , med Gudo-
 melig wisshet upsytt ledande , at hålla them i en
 ständig barnslig frucktan , hwilka sin närwaran-
 de GUD , ei altid behålla med then wördnad , som
 sig bör , och sig ei helt och hollit ställa efter hans
 wilja . Thet är et GUDs försarande , som han
 wet wifligen at bruka ; han giör , som han säger
 hos

Hos Propheten, han winner ock hwad han på-
 syftar: Jag wil gå åter til mit rum igen/
 til theß the klänna sina skuld / och söka
 mit ansichte och / När them illa går /
 så måste the tå bittida söka mig. The sö- Of. 5: 15.
 ka honom, han låter sig finna: The haswa wa- = 6: 1.
 rit lifsom på en wissam wäg, han leder them i thet-
 ta lifwet, tills han änteligen them uptager
 med åro.

Enär en menniskia har mycket utstådt, haft
 en swår wandring at dragas med, GUD gifwer
 henne ro och rastande, också i thetta lifwet. Se-
 dan Abraham hade efter mycket omfarande och
 mycken oro, warit en fremling på flera, än et
 stelle, hade utstådt mång frestelse, på Moria berg
 och annorstädes, så kom han til Bersaba,
 och bodde ther / fick ther någon hwila och Gen. 22: 19.
 sinnes rolighet; Så skedde ock Israeliterna i
 Josux tid, och HERREN lät them koma
 til ro / för alla theras fiender omkring
 sig. lifsom i Konung Salouons tid, då Jol. 23: 1.
 Juda och Israel bodde trygge / hwar
 och

I Reg. 4: 25. **Och en under sit wintråd.** Men thetta
 är ei sellan almånt med alla, ånfrönt the ei ä-
 ro GUDs barn, och i nådenes stånd; the onda
 så ock, jemte the goda, skåda fridsens Sol, lika
 som ofta HERren drager sit swård utu si-
 done/ **OCH** dråper både rättfärdiga och
 orättfärdiga. Hans råd äro underlige:
 men på sina barn wisar GUD enkanerligen sin wi-
 sa godhet, då han i lekameliga mål, låter them
 röna sin wålsignelse, som ock för et nåde-prof bör
 uptagas, när thet tillika warder anset, såsom
 en idel nåde-gåfwa, och för et, then stora GU-
 dens wisa ledande til thet ena, thet nöwendiga-
 ste. Han upsetter them til äro och wårdighet, at
 wisa sig, och innan annan wara, som makt åger
 öfwer alt thet som heter ära och anseende; men
 Han gifwer och therjemte, et ödmükt sinne, at
 menniskan må besinna, sig med alt thet wara et
 intet, som ei sielf noget förmår, som af egen wårdig-
 het intet förtienar, och som til GUDs godhet
 hänförer, alt hwad sig i någor måtto wedersa-
 res. GUD gifwer the sina ågodelar och rikedo-
 mar, men ock gåfwa, at them råteligen åga och
 bruka; at af mycket wara ågare, och dock som in-
 tet hafwande; at icke fästa sit hierta til thet, som
 ei

ei wårdt år kärlek, mer ån ty, såsom en owaraktig sak, med retta tilkomer; felar thetta, hon tröstar sig wid then åra och hårlighet, som en gång på henne skal uppenbarås; hon år ther om så försäkrad, så at hon råknar sig til någon del, och i någor måtto, wara ther af ågare också i thetta lifwet; hon har ther af en försmak, då hon år i sin fiåra GUD så förnögd, at henne intet misshagar, af alt, hwad henne någonsin wederfares. År hon ei i werldzlig åra och anseende, hon har i och med sin GUD åra nog. Thet som fructar GUD / han blifwer med åro beståndandes. Och, öfwer honom Syr. 18: 22.
 år ingen. Har hon ei godz och ågodelar, - 25. 15.
 Ei; så har hon en frestelse mindre, ty, the som wilja rike warda / falla uti frestelse och i snaro: men / wara GUDelig och 1 Tim. 6: 9.
 låta sig nöija år winning nog. År litet - 6.
 eller intet til öfwers af helsan, blifwe therwid, thet år ock, et GUDz ledande, hwarigenom han förer sin barn, til tacksamhets årkånsla för then helsa, the för hast, och til tolamod, för thet som nu år; hoppet öfwerwinmer alt, tils ånteligen en ewig och oförwanstelig åra och hårlighet i thet tilkomman-

mande erhålles; Uppå thetta sättet, handlar then mäktige och gode GUDen med the sina.

Wilja wi, som billigt är, närmare besinna, huru thet gott med thenna wår i HERRanom afsonnade Christendoms Broder, thenna förnåma Försambl:s för thetta wårda Herde och Siåle-sörjare; wi kunna i thet merkeligen styrckias, som nu uti ensaldighet är sagt och afhandlat. Huru underligen GUD leder the sina, i kraft af sin stora mækt, och efter sin mykna GODhet / och efter the spår som hans oendeliga WIShet föregå, David wiste thet af andras många exempel, han hade och sielf thet, på et besynnerligt sät erfarit. Wår Salige i HERRanom afledne, har läst Davids skrifter, sig til tröst, och många til upbyggelse, upfylte med så mången et hårligit bewis, af GUDz underliga the sinas ledande, och thet han sielf haft mycken anledning, at med eget exempel bestyrka. Han har rönt GUDz underliga mækt på sig i mång stycken, ånda ifrån späda åren, in til grafwen och dödztunden. Han har kiänt GUDz godhet emot sig på så många sät, at han thet ei kunnat uttala; men GUDz wisafstyrkel har på honom warit så skenbar, at han
i hwart

i hwart steg blifwit öfwertygat, om GUD; underliga ledande. Ifrån späda barndomen, är han ledd ifrån åkerwerk i sin Faders hus, at blifwa en andelig wingårdzman, och troligen plantera och watna thet, som skulle sedan få en härlig wårt / **HEXRANS** planterning til pris. EC. 6: 1.
 Han har i fortgången blifwit ledd, genom GUD; wisa råd, nu i motgång, nu i med- och wälgång. Han är förd genom sorg och bedröfwelse, at han skulle bära uppå sig Christi kors, såsom et omedersäjeligit kånneteken, at han wore et GUD; barn, som ei borde wara utan frestelse. Han har gott werlden igenom, i mödo och arbete, i mot och måd, och ty medelst lärdt, at sielf hafwa tolamod, och andra upmuntra til thet samma. Han har i ofredz-tider blifwit af fienden öfwer-rumplat, och bortslepad, såsom Herde från fåren, och såsom man ifrån en kiär maka, som igenom watnet wille wara honom följaktig. Han bortmiste sin förra kiära Husfru och maka, i Stockholmt under sit wistande på Niksbagen, och måste således, liksom en Abraham, uppå en fremande ort, förskaffa sin Sara låger-stelle. Han har under sina Embets-år, gjort ens **EVANGELISK** Predikares wärk; utträttat sit Ambete

2. Tim. 4: 9.

redeliga, hwilket, som thet ei kan ske utaf en råttfäffens Lärare, utan at lida och umgälla, så har ock han sig thet sama ei undandragit, men gierna utstått, hwad beswår och möda honom kunnat förekomma; då han ock haft then hiertans glädie, at hans arbete ei warit såfångt i HERNANOM. Han hade sig förwårswat mogen wetenskap i werldzlig wisshet, så, at han blifwit en wårdig lem i then lärda werlden, men i synnerhet et lysande lins, ibland Församblingenes Lärare. Han har wunnit Kiärlek och ynnest hos them, som wederbort, så at the lagt sig win om sielfmant, honom draga ifrån thet ena Heders-stegget til thet andra, at honom efter thes förtienst belöna, förnemligast therföre, at mer honom anförtro, som GUD med så wakra gåfwor utrustat, at med kraft låra GUDs ord, at i ostraffeligit lefwerne androm föregå, och at med et kinstligt omgånge wara allom behagelig. Han är flyttad ifrån then ena Församblingen til then andra, men, ho wil wäl säija, at thet sket af honom, at fulgöra någon sin begiärelse til åra ibland menniskior, eller för slem winning skul: jag wet, huru Han lagligen blifwit kallad, ifrån thet ena stället til thet andra, men icke obuden lupit

lupit ther efter. Så har HERRen fört Hans wandel, ifrån början til slutet, til sin åra, Hans förmån, och til många Siälars upbyggelse.

At en hederwård Gudz församling, i thenna berömeliga Malmö Stad, måtte närmare besinna GUDz underligaråd, ifrån thet, the singo thenna dyra GUDz mannen til sin herde, tils the nu hafwa honom förlorat, thet förmoder jag mig vara efterlåtit, at käriligen påminna. Wår Salige Probst åstundade ei, at lemna then församling, han tilförene hade; men the woro här therefore thesto mer mohue at honom bekoma. The, hwilkas Lärare Han tilförene war, wiste sig angelagne at Honom behålla; the hade ther til full orsak, ehuru ock menniskjornas rådslag warit, mång anslag äro uti ens mans hierta; men HERRans råd blifwer beständandes, säger Salamon. HERRans råd war, at PROV. 19: 21. han hit skulle koma, men at han här en så kort tid skulle förblifwa, thet är ock et prof, at GUDz råd är underligt.

Underligt, at thenna Församling har inom så kort tid, twenne så berömeliga Lärare bortmilt, lik som then ei betarfwat tro-
 D 3 gna

gna Herdar ? underligt , at HERN
 wil gifwa så tidt och ofta anledning til menniskiors
 rådslag , som ei altid äro strälte efter GUD; sin-
 ne. D' huru äro icke menniskiors rådslag ofta få-
 fänge , och then som menar sig koma til nogon
 bestelning för the , eller the menniskiors anleg-
 ningar skul , är thet wed GUD; församling ,
 han blir en Herde , sådan som han blifwa kan ,
 och the , som med sina weningar , ther utinnan
 del hafwa , the så ofta efter skedd gierning wedgå
 sin dårskap. Men ehuru slutet blir , thet sker
 dock af HERANOM : thet må ske efter som men-
 niskior anlagt , men ei therföre , för theras
 rådslag skul. HERN har sina helige orsa-
 ker , til alt , hwad Han tilståndjer : Men then-
 na församlingens wårda Lemar bedie en hwar
 GUD , at han så styrer wårket , at then som
 blifwer efterträdare , må hafwa för egna-märke ,
 at i låra och lefwerne , efterfölja thenna wår af-
 ledne Herdes exempel ; jag tror intet , hans Sam-
 wete skal gnaga honom för alla hans lifs-dagar.
 Thetta med thet mera , blir wål ock et tilråkeligit
 skäl , för en bedröfwat Munka , som wår Salige
 Probst efter sig lemnat , at med thesto större tå-
 lamod bära sit kors , som , hwarest Hon komer

at ytra sin stora affaknad, får så många, och, jag
 wet intet, hwem, som ei sorgen med Henne, de-
 lar, och förklarar, sig snart så myket sakna en
 trogen och redelig Lärare, som hon, en liuslig
 Wän och Maka. Jag bör ei eller här förtiga
 andra, som här näst taga en nära del, uti thetta
 sorgelige dödfallet, wäl icke barn, eller bröst-
 arfwingar, dock the, hwilkom wår Salige Probst,
 som en huld Fader, alla uptänkelige Faderliga
 wälgierningar Kiärligen bewisat. Then uplysning,
 the sielfwe hafwa genom skriftenes ransakande,
 komer them wäl til pass, at göra sig bruk
 utaf en andelig kundskap, om then underliga GU-
 den, och hans råd. The hafwa ock af egen sörfa-
 renhet lärt, huru, genom GUDz underliga för-
 syn, theas Broder och Far-broder, them til GUDz-
 frucktan, Christeliga dygder och edla wetenska-
 per updragit. The wörda hans ben i grafwen,
 hans äminnelse blir hos them i wördning, in i dö-
 den.

Men, O! at wi alle, älskelige Christne, måt-
 te oss hemta en nyttig lärdom af lärarn, om GUDz
 underliga styrrel, och at hans råd äro allesam-
 mans underlige. Werldenes barn fråga ei efter
 GUDz råd, ei efter GUDz ord, hwar uti GUDz
 råd

. 119: 129.

råd äro uppenbarade. Thet war et bewekande
 skäl för David, at rätta sig efter GUD; ord; un-
 derliga äro sin witnessbyrd; ther-
 före holler them min skäl. Men, werl-
 denes barn förfara här helt annorledes, ock twert
 om. GUD; sanningar gå öfwer vårt förstånd,
 the wilja therföre them icke tro, eller bifalla;
 GUD; befallningar biuda thet, som strider emot
 fiöt och blod, the wilja therföre them, ei wara un-
 derkastade. GUD låter the sina wara under för-
 och bedröfwelse, the må, efter werldenes omdöme,
 icke therföre anses för GUD; barn. Däracktigt
 tänckt och talat, men af them allena, som ei
 besinna, at, såsom HERREN heter underlig, så-
 som hans wäsende är underligt, så äro och hans råd
 och giöre-måhl underlige, dock så, at han går them
 herligen genom. För GUD; barn är läran, om
 GUD; underlige råd, en krafftig tröst i alt, hwad
 som någonsin påkomer, at intet kan them
 wedersaras, som ei är långt för thetta i GUD;
 rådkamar beleswat. Mit råd bliswer
 ståndandes/ och jag giör alt thet mig tåk-
 kes. GUD; barn hafwa monga onda rådgif-
 ware emot sig, men, thet skal them intet skada.
 The

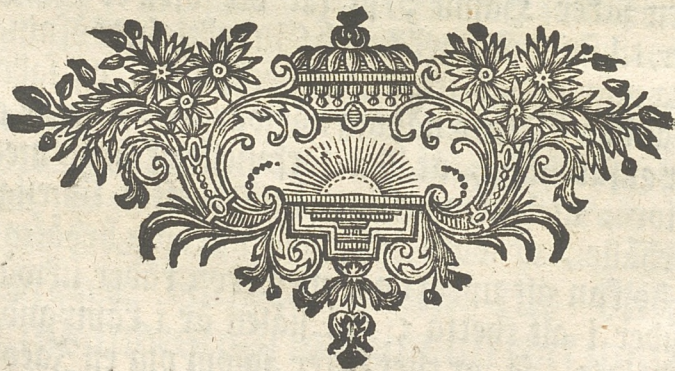
Ef. 46: 10;

The äro sielfwe rådlöse, och weta ei hwarest, at wän-
 da sig; Gud gifwer goda råd, och sådana råd, at
 han therföre, blir lofwad och prisad. Jag lof-
 war HERRAN/ then mig råd gifwit haf-
 wer. Wäl, kan frestelle påkoma, at thet pc. 167
 ser så ut, som wore ingen hielp at förwänta; men
 til slutet, blir dock annorledes, ehuru swårt anseen-
 det ther emellan warit. Såsom, i en heftig storm,
 skeppet är nu, för en wäg, nu för en annan, blif-
 wer nu uphögt, liksom emot skyen, nu til afgrun-
 den nedsenkt, än, när en klippa, och i fara, at al-
 deles sönderslås, åter, som närmast, at löpa på
 en sandreswel, men komer, dock änteligen oskadd,
 til en säker Hamm; så får ock ofta et GUDs
 barn, til sin tros styrka, och Gudaktighets öfning,
 wara mång slags frestelse underkastad, at sakna
 en kånbar GUDs nådiga närwarelse, som är en
 swår ansäktning, at lida förföljelse af arga men-
 nistor, at hafwa brist, på nödtorftig timeligit
 uppehälle, at wara med swår sjukdom behäftat,
 och ho kan alt upräkna; men tron råder likwäl,
 omsider i alt thetta; då själen är i kämpandet
 ståndaktig, så, at thet heter, såsom om en Jacob,
 E at,

Gen. 38: 25.

at, GUD kan icke honom öfvertvinna.
 Frestelsen har emedlertid, haft sin stora nytta,
 och varit et GUDs ledande; siälen, såsom
 et wälartat barn, efter undfäd Faderlig aga,
 säijer, enteligen med et förnöijt sinne,

Jag kallar got och ganska wel, Allt thet, som tig
 behagar. Wi någor nöd så hårt mig qwål, Then
 jag tå ei fördrager: Helst jag fullwel besinnar här;
 ehwad tu giör min bättnad är, och icke min
 affattnad.

Der

100

Personaller.

Nå behålla sådana Måns lefwerne, uti äminelse, som redeliga för sig wandrat hafwa, är så mycket billigare, som thet, icke allenast ländar, til upbyggelse och upmuntring, at wara theras efterföljare, såsom the warit Christi; utan man kan ock, theraf graneligare skönja, huru **HERN** leder meniskiorna efter sit råd, och uptager them, på endalyktone med åro, som här på barnsligit sät, undergifwa sig, både hans andeliga, och lekameliga ledande. I anseende här til, läser thenna mycket förnåmna **GUDS** församling intet förtröttas at afhöra, et kort sammandrag, af thenna Saliga Mannens berömeliga lefwerne, hvars jordes färd i dag begås, samt thet underliga förande, som **HERN** efter sit helige råd, uppå honom fulbordat hafwer.

Eben, fordom Wälåhrewördige och Hög lärde, nu hos **GUD** ewinnerligen Salige, Kyrkoherden wid thenna Stadens Swenska Församling och des annexa Gallerup, samt Probst öfwer Örie-Härad, Herr Magister Jöns Rönbeck, är föd til werlden i Blekingen och Siamsö Sökn, år 1685. d. 11 Mart af Christelige, ärlige och uti sitt Stånd hederlige Fvåldrar. Fadren war ärlige och bestedelig Man Jöns Larson på Röan, Modren, ärlig och gudfrucktiga Hustru Bodel Jöns dotter. Igenom hwilkas Christel. omsorg, han strax, medelst dopet, ward inympad i winstocken Christo, at wara en frucht bärande gren, som framdes lles skulle blifwa, **HERNS** plantering til pris.

Och, såsom thetta, i **GUDS** ewiga råd war beslutit, så besynte och **GUD** strax, uti thenne Sal. Mannens 8de år sit underliga ledande, då han, 1693. blef förd til Melby i Blekingen, at nyttia så warande Kyrkoherdes information, med thef egna barn. Jefe

var thet ännu Förälbrannas fullkomliga systemål / at låta thenna
 Sonen beständigt idka studier, utan skedde sådant, i anledning
 af et lån, som bemelte Kyrkoherde gier utaf hans Föräld ar,
 och här igenom skulle betalas. Men GUD, som beslutit, at härme-
 delst begynna värfställigheten, af sit fattade råd öfwer honom,
 upväkte igenom 2ne åhrs underwisning hos thenna Cal. Man-
 nen en sådan lust til widare bokwet, at han sedan sin återkomst från
 Melby, ei kunde förmås, til at begynna något annat lefwernes
 sät. Blef therefore 1695. sânt til Carlsham, at uti then sta-
 dens trivial-schola lägga ytterligare grund, til sina påbegynte
 studier. Hwilket skedde med god framgång, til året 1699. då
 han efter GUDs styrelse flyttade til Christianstad, och under
 then scholans, 2ne berömliga Rectorers, Risbergs och Blanxi-
 trogna och mogna handledande, gjorde sådana framsteg, at han
 1704. sants tienlig, at dimitteras til Kongl. Academien i Lund,
 och blef d. 21 Febr. sama år inskrefwen.

Såsom grunden war wäl lagd, så fortsatte han ock sedan,
 med god framgång och nytta, sina studier wid Academien, til
 följande året 1705. då han ung, men til förståndet mogen, antog
 nu warande Rytmästaren, Wälborne Herr Caspar Ehrenborg,
 under information, lämnandes sälunda, i 2ne åhrs tid Academien.
 Men thetta war ock, et ledande efter GUDs förutfattade råd; ty
 under thenna tiden, kom han i första bekantskap med sin första kära,
 ock mycket dygdiga maka, hwilken tillika med honom, skulle sedan
 vara et medel, til fleras lycka och upfostran. Åhr 1707. wid På-
 stetiden, reste han med wälbemålte sin Discipel åter til Academien,
 och förkofrade sig i så nyttiga wetenskaper, at han 1709. i Junii
 månad, försvarade sin första Disputation, de propagatione ani-
 mæ humanæ, under så warande Log. & Met. Professoris,
 men nu Ärkie-Bisshopens, Högwördigste Doctor Herr Jöns Steuchs
 prælidio, och thet med sådant beröm, at hans Förman, så be-
 gynte fatta för honom, et besynerligt tycke, som ock wärfade så
 mycket, at han samma år i Octobr. månad wart kallad
 af så warande Bisshopen, sedermera Ärkie-Bisshopen, Högwördige
 Do.

Doctor Herr Matthias Steuch, til thes Comminister, wid Siæ
lie och Slådie Församlingar, och blef ther til d. 15. Octobr. 1709.
efter föregången examen, af Högberelte Biskop ordinarad.

När han nu, något öfwer 2 åhr, wäl föreståt ihenna sy
flan, blef han, efter GUDs styrelse, och sine Formåns bemedlan
de på sit 26. ålders åhr förordnad, til Kyrkoherde wid Skandöhrs
och Falsterbos Församlingar, och undfick therpå först Kongl. Sena
tens Fullmakt gifwen Arboga d. 26. April 1711. sedan, åhret ef
ter Högst Salig Konung CARL then XIIes Confirmation, gif
wen Bender d. 11. Febr. 1712. Thetta gaf honom tilfälle, at ful
borda sit, redan förut slutade Aktensskap med framledne Probstens
och Kyrkoherdens af Melby, Herr David Möllenstedts, dygdiga
dotter, Jungfru Johanna Maria Möllenstedt, som skede
de d. 8. Novembr. öfwannämde åhr 1711. Uti thetta, sit eliest
förändjeliga Aktensskap, hugnades han likwäl med inga lifs arfwin
gar, som, ei mer är än annat, skiedde, af erhändelse, utan efter GUDs
wälbetänkta råd, at han skulle blifwa en Fader åt andras barn,
hwar til hans froma Måka, också war helt benågen.

The första, som efter GUDs råd, skulle niuta hans Faderliga
omsörg til aodo, woro hans 2ne yngsta Bröder, hwilka nu med
broderlig kärlek och barnslig wördnad, alt förmycket skulle begråta,
then Sal. Mannens hastiga bortgång, om the icke afwen härutin
nan, årtiände och wördade GUDs styrande hand, efter sit alwisa
råd. Anledning til thetta uptagande, gaf Fadrens död, som nu
tråffade, och gjorde Modren aldramäst bekymrad, om the yngsta
Barnens upfostran, hwilken han sig så fullkomligen åtog, at han
icke förr lämnade them, än the woro brakte så wida, at the både
kunde försörja sig, och tiena thet almånna. Och på thet han, the
sto bättre måtte nå thetta sit systemål, förtröttades han icke, at sielf
wara thetas Läromästare på et åhr när, in til then tiden, the sän
des til Academien, så han för arbetets myckenhet, wid en ny
Församling, nödgades hålla åt them privat Præceptor. Och så
som thenna Salige Mannen, ågde en besynnerlig gåfwa, til at grun
deligen informera, så släp han icke themed, utan måste och an
taga

taga andra hederlige Måns Barn under information ; sedan han blifwit Pastor. Och skötte både Församlingar och Disciplinerna så / at ingen thera hade / at klaga öfwer försumelse / men han / wäl öfwer för mycket arbete / och krafternas förswagande.

Åhr 1714. wiste han / både sin färdighet i talande och goda grund i theologiska wetenskaper / så han wid Prästemötet i Octobr. månad primo loco responderade, de cultu sanctorum, och styrkte the med the goda tankar / som hans Förmån för honom hyste.

Hwad besvär och farligheter / wår Salige döda uthårdat / wid thenna sin första lägenhet / under the oroliga och swåra krigstidder / kunna the / allena sig föreställa / som minnas / huru then udden af fiendens Capare och Galeer idkelligen infesterades ; så at thet ei förefom honom owanligt / at fiendens granater / bomber och canon-kulor / åfwen om heligdagarna med sit gny öfwer hufswudet / sökte hindra hans sökneresa / och betaga honom alla betraktelser / som til Embetets föråttande woro nödige. Förutan thet / at han i några åhrs tid nödgades / hafwa sin förnämsta egen-dom beståndigt i jorden nedergrafwen. Men på sidstone / när krigslågan på andra ställen begynte sakta sig / måste han / efter Guds råd / förnimma starkaste kärnslan theraf / i thet / han åhr. 1719. d. 18. Januarii blef om natten / emellan Lrd och Söndagen / på sin Säng tagen / och på sientligt sätt / ifrån sin kärna Hustrus sida bortförd / af då warande Danska Schoutbynachten Tordenschöld / tillika med Swenska wakt hafwande Officeraren. Och så hans Sal. Hustru / af innerlig kärlek til sin Man / ei wille öfwergifwa honom / utan hängde efter / alt in til stranden / måste han tåla / at hon af Fienden med påskrufwade Bajonetter för bröstet blef sliten ifrån honom. Med hwad hierta och sinne å ymse sidor thetta skiedt / kan en hwar / sig någorlunda föreställa. Sedan wart han af the Danska Soldater / och Marroser illa hanterad / förd i wain / alt up til länderna / förn the nådde Schaloupen / och måste i sådant tilstånd uthårda alt in til andra dagen kl. 12. så han til Ribpenhamm anlände. Med hwad förstånd och försickthet han the inne under the anstälte förhören / så wäl hos Danska Herrarna / som Konungs

gen sielf, beswarade Siendernas frågor, rönes nogsam, af then berättelsen, han efter sin återkomst, til Gouvernementet insände. Och huru hans goda väsende jämwäl hos Sienderna förwärfwat honom ynnest, skänkes theraf, at han på 5te dagen, uppå Danzka Konungens befallning, och Drottningens mycket nådiga intercession, blef åter til Skåne öfverbräckt d. 22 Januarii samma år. Thetta K. M. Råds råd war wät underligt, men han gif thet likwäl hårligen igenom; ty här igenom, gafs then Salige Mannens Förman, icke allenast anledning, at hafwa honom i äranza, utan ock hans goda upförande blef tyndelst Höga Öfverheten mera bekant.

Men, på thet han måtte giöra sig, ännu mera förtient til en roligare lägenhet, antog han Philosophiska Facultetens invitation från Lund, til delaktighet i then förestående Academiska promotionen. Undergif thes för d. 25. Novembr. öfwannämde år 1719. Examen rigorosum, disputerade d. 10. thepå följande Decembr. pro gradu uti sin förwa materia, de propagatione animæ humanæ, och blef dagen efter d. 11. sama månad proclamerad, för Philosophiæ Magister, af så warande Mathel: Professore och Brabeuta Magister Conrad Quensel.

Litet thes efter, blef Kyrkoherde lägenheten ledig, wid St. Peters Koster i Ystad, och thes annexe Biäresjö på landet. Thit behagade thet, then alwisfa Guden, at leda wår Salige afddda, efter thes många i Skandör utståndne swårigheter. Besom thes för, strax efter förslaget upståndande, Hennes Maj:ts Drottningens nådigste Fullmakt på öwannämde Församlingar, gifwen Stockholm d. 7. Jan. 1720. Huru han thes igenom sine upbyggelige gäswor, sit i Embetet, upriktiga och kärliga omgiänge, wann alla sina Åhöreres tycke, väntes bäst af thes klagan och sorg, när han, efter Guds råd, på 5te året wardt åter ledd ifrån them. Ty, när Probsten i Helsingborg Magister Johan Carlquist år 1724. igenom döden ofgif, wart thenna Salige mannen strax, af Magistraten skriftligen anmodad om flytning, undsit litet thes efter, Max. Ven. Consistorii missiv, at giöra prof:predikan, och blef benådad med

Dans

Hans Maj:ts, wår nu regerande allernådigste Konungs Fullmakt på Helsingborgs, Wålufs och Naus Församlingar d. 3. April 1725. Och som Consistorium fant honom / icke mindre förtient och ifkelig til Probste-hyllan, öfwer bemålte Församlingar, ån thes Förmån, så blef ock, af då warande Biskop Högwördige Doctor Herr Jonas Linnerius, Probste-Fullmakt, för honom d. 14 April samma åhr utfärdad.

At the ei felat uti sina hederlige tanckar om honom, wiste han 2ne åhr therefter wid Prästemötet, som höls i Lund d. 3. och följande dagar i Octobr. månad 1727. då han med mycken heder prälderade för sin wackra Theologiska Disputation, de Deo relate considerato, s. de S. Trinitate, och lade då öf-gonstienligen å daga, at hans behagelighet i Cathedern, war söga mindre ån i predikstolen.

Såsom en rätt Christen erkiände han altid, at thet timmelgoda, som GUD honom anförtrodt, war then hwafta Husbondens egendom, och han allenast thes öfwerfatt, til en Skaffare, använde thet förthenstul til GUDs åra, och sin Fåmn-Chrystens nytta, efter omständigheterna. Besynnerliga vönte the thet, som kärleken efter GUDs och uaturens lag borde begynnas uppå. Ty när hans förömråde 2ne Bröder begynte nu hafwa mindre under stöd nödigt, uptog han i theras ställe sin åldsta Broders 2ne saderlösa Söner, til lika upfostran, af hwilka then ena ånnu lefwer, och saknar i thenna Salige Mannen, mera en Fader, ån en Fars broder.

Som åhren öktes och lyckans förmåner tilto, så wårte ock thennas Nit och slit uti thet, som hörer til en wåsinnig Lärars embete, och wan thejemte igenom sit behagelige upförande snart allas hiertan. Nyctet härom gick längre, ån han sielf någonsin warit, hwilket ock gjorde, at han åhr 1730. utom sin ansöknin, och emot al sin förmodan, blef icke mindre af Kongl. Ammiralitetet, ån Stads-Församlingen enhåteligen kallad til Superintendents soflan i Carlserona. Men som thetta icke war GUDs helige råd likmäßigt, så bödde GUD Konungens hierta, at med sin nåd then gången falla på en annan.

Samma år yttrade Ven. Clerus här i Stifftet thet goda förtroende, the boro til honom, at, åga så wäl mögenhet i förstånd och upförande, som ärlighet i wiljan, at befordra Församblingens, Rikets och Ständers bästa, wid så instundande Riksdag, i thet the utsedde honom til en island thetta Stiftets Fullmäctiga. Snapt war han i theta åhrendet komen til Stockholm, wid början af thet följande året 1731. förn han fick en annan mycket oförmodelig och bedröfwelig syssa, nemligen, at med hiertans Sorg therstädes på en fremmande ort, följa sin för bemålte mycket kåra Waka, Johanna Maria Möllenstedt til grafwen, hwilken af hierteligen kärlek icke kunde eller wille lämna sin älskade Man allena på så lång resa.

Uti thetta sit bedröfweliga tillstånd, underlät han ända icke, at troligen och til wederbörandes nöije förråta then syssa, och utöfva the åhrender, som honom updragne word. Under thenna tiden, måste han och låta sina behagelige Embets gäfwor therstädes höras, dels uti Kongl. Hofwet, efter Ofwerhetenes befallning, dels på andra ställen, efter sina wänners anmodan.

Härigenom wardt hans wälgynnares antal så förökt äfwen å then orten, at när Kyrkoherde lägenheten wid St. Catharina i Stockholm under påstående Riksdag blef ledig, wardt han icke allenast anmodad om, at thet givra prof-predikan, utan fick och wid wählter the flästa röster af Församlingen: Wår Salige afödde hemsstälte wid thetta, som andra tholika tilfällen, sina wägar HEN ranom, och gick icke et steg utom hans ledande, hwarcken til at hindra eller befordra the menniffliga förslagen. Wönte altså af utgången, at ei eller thetta förslaget war fastställt i thet himmelska rådet.

Thet följande året, efter sin återkomst från Riksdagen, sedan han war fullkomligen förwifad, at ännu så sitta i ro, wid sin lägenhet i Helsingborg, trädde han, efter GUDs råd, i nytt äktenkap med Rådmannens therstädes Herr Simon Meisners efterlefwerska, Fru Christina Catharina Ehrman, hwilken nu andra gången, efter GUDs råd, måst smaka then bittra kalken, at förlora en from och dygdig makas jordiska omgång. Uti thetta äktenkap war han, äfwen så barnlös, och theyämte rik på barn,

som i thet förra. Ty, förutan thet, at han ännu behöl, med sin E. Hustrus goda samtycke, sin förr ombröde äldre Broder Son, och drog för hans upfostran al Faderlig omwårdnad, så wiste han ock ei mindre benägenhet emot sin E. Hustrus anhörige, utan förwårswade sig afwen of them, med lika så godt skäl thet Faderliga namnet.

Nu hade thenna Saliga Mannen beslutit, at uti sällhet och ro upbygga sin och andras Siälur, hwarföre han utslög Ven. Cleri ytterligare anmodan, at wara theras Fullmäktig wid senare Ricksdagen; han hade wäl tänkt få hwila sina ben i Helsingborg, hwilket wäntes icke allenast af hans utlätelser, utan ock äfkillige hans anstalter thestades, i synnerhet, at han låtit sättra sitt namn på then sällsten, som hans Sal. Förman i äktenkapet, til äminnelse i Helsingborgs Kyrkia finnes uprättat, med tydelige ord, at han thestades, och wed then samma finnes begrafwen, men hans tankar woro i thet fallet icke HERNANS.

Ty i SLDs råd war beslutit, at han än en gång skulle flytta, och at thenna hederswärda och förnåma SLDs Församling, skulle främna then sista saknaden af honom. Huru mycken ärrå och längtan efter hans Siälawård, thenna SLDs Församling yttrade, huru litet han ästundade thema transport, men huru han likwäl med undergiftwenhet öfwerlemnade sig SLDs ledande, läwer wara thes förnåma ledamöter bäst bekant. Nå thet så icke wara et SLDs ledande, efter thes råd, at han d. 6. Decembr. 1738. fick Hans Maj:ts nådiga Fullmact, at wara Kyrkoherde wid thenna Stadens Swenska Församling, och thes annexé Gallerup. I thetta sista ledandet, förekomer of SLDs råd adra obegripeligast, nemligen, at han, som tilförene warit på förslag til thenna lägenhet, år 1729, så ännu något war öfwer i thet Himmelska timeglasat för honom, och blef så sittandes wid sin förra, skulle nu, då thet war så nära utrunnit, och lika som i skynningen, emot sin lefwerne afton flyttas, och förorsaka, inom halfannat år, en dubbel saknad. När

När han nu förledit åhr anträdit sit Embete wid thema Församling, undfick han ock efter föregångit wahl Ven. Max. Consistorii Fullmact på Härads-Probste bestälningen öfwer Öre-Härad, ånslönt han thenna hedren åfwen så litet, som the förra lyckans slymoner, eftersträfwade.

The hederlige tankar, Ståndet fattat om honom, öfke han så igenom sit jämna ock goda upförande, at somlige wid närwarande Biskops vacance gjorde honom then heder, som han sielf blygdes wid; wardt jämwäl af Max. Ven. Consistorio utsed, til en af them, som Biskops förslaget uprätta skulle. At åhbrarenas klåre lek för honom åfwen wäl tiltog, och icke minskades, stönjes nog samt af theras almånne sorg och klagan öfwer dödsfallet. Kunde et eller annars wara; ty, förutan the hårlige och wålsignade gofwor, hwar med GUD honom utrustat hade, wiste han ock på alla the ställen, han haft någon Siälawård, en ogeimen slit och oförtruten möda, uti Embetets förwåttande, och Siälars upbygande; Så at han, i stället för at spara sig sielf, snarare arbetade öfwer åinne och krafter, hwilka dock wordt råmeligen starka hos honom, så länge han, efter GUDs råd, skulle bruka them. Här til kom ock en besynnerlig wånlighet och behagelighet, jemte årlighet i omgånget, samt fårdighet, at tienna en hwar som honom ålet; Så at med stål om honom kan säijas, at han lefde mera androm, ån sig sielfwan.

Men thetta ålt kunde dock intet åndra GUDs råd, om hans hådanfård. Ty sedan han Fredagen d. 25 Juli hade begrafwit Herr Magister Lorichs, Salige Fru med Likpredikan, öfwer Marc. 7. 37. och med besynnerlig Åndans drift förklarar thesa orden, **Allt hafwer han wäl bestålt**; begynte han strax at klaga öfwer matthet, ryg- och hufwud-wårk, gick likwål i Kyrkan om Söndagen, och fast Siukdomen om Måndagen mera tiltog, kunde han åntå, efter sit wånliga maner, intet spara sig, utan hölt likwål så förhör uti Barn-huset; Men måste om aftonen aldeles gå til sängs. Blef så angrepen af en hirsig Siukdom, som af Medicis kallas, Febris catarrhalis maligna pe-

techizans, cum purpura alba, eller en hefig Feber, med hwi-
ta Friselen och röda fläckar. Dagen efter öpnades ädren, som
til äfventyrs hindrat, at han under Siukdomen intet yrade. Sedan
använde thenne Stådens herömelige Physicus, Herr Doctor Kuhlas al konst,
möda och sit uti at dämpa Siukdomen, och hielpa naturen, til besiefelse.
Hade ock om thenna Saliga Mannens helsas återställande, godt hopp i för-
stone; ty han war ännu så wid krafter, at han på Sängen låg och me-
diterade på litprädikan, öfwer Sal. Fru Probstinnan Corvin, til hwilken
ända, honom, förefommit at bruka til inångs Språk, orden Matth. 8: 22.
Fölg tu mig, och låt the döda begrafwa sina döda,
och wille them sielf i Bibelen upleta, men, som krafterna thet ei tillåto,
blef thet hans Bror-son ansötrödt. Han wille lemna sin lära Waka i
i then tanta, som skulle han snart wara i stånd, at kunna förrätta of-
wanåmbde begrafnings act; men Fru Probstinnan, trodde, sig hafwa
ordsat, at frukta, thet han mer påsyffat, sin egen Jorde-Jård, som
ock utgången beklageligen utmärkte. Han begynte ock så närmare beres-
da sig til en jelig hadansfärd, begiet theföre Lördagen d. 2 Augusti tillika
med sin k. Hustru, sin Frälsares äminnelse uti Rattwarden. Tidnagen tog
siukdomen så aldeles öfwerhanden, at hwarcken tungan eller the öfriga
lemmarna hos honom, mera förmådde förrätta the Gyslor, hwar til the
uti skapelsen woro ärnade. Men ughårdade likwäl i sådant tillstånd, målt-
och mactens-lös, men med siudt förstånd, som ännu af ögonens utlyf-
sande kunde skönjas, in til natten emellan d. 6. och 7. af innewarande
Augusti Månad, så han kl. 12. efter GUDs råd, blef wiserligen förb in i
then Himmelsta glädien, at niuta sin Frälsares närmare förening, och
saligare gemenskap, sedan han här i werlden, til GUDs ära, och sin nä-
stas tjenst, lefwat 55. åhr 6. månader miindre än 5. dagar.

Således, är thetta Församlingens lius, efter GUDs råd, fört om-
kring, och satt icke under skepps, utan merendels på ansenlige rum och
liussakkar, at lysa. Således är thet ock, efter GUDs råd, hasteligen ut-
fläckt, förn thet i andras tjenst hinte sig aldeles förtära; men stiner nu
hos GUD i större klarhet, utan återwände. Kroppen komer nu snart til sin
föfwe-kamar at hwila, tills dagarna hafwa en ända, så han skal upstå i
sin del. Och ryftet lefwer hos alla rättfämniga, i en hederlig äminnelse.

Tacksäjelse

War och en af thenna Hedertwär-
da/ och mycket förnåma Försam-
bling/ låter Sal. Herr Probstens efter-
lätne f. Waka/ Syskon och Anhörige/
hembåra en respectiue ödmjuk/ hörsam/
tienstlig och wänlig tacksäjelse / för
then stora gunst / besynnerligaienst /
åra och wänskap / hwilken the/ så eljest
i lifstiden / som besynnerlig wid then-
na jordesård/ Sal. Herr Probsken beha-
gadt bewisa. Önslandes sådant hwarjom
och enom efter Stånd och wärde, wid
bugneligare tilfällen/ kunna aftiena.

Wras

Grav = Skrifter /

Öfver

Kyrko-Herden wid Svenska Kōrsaml.

Uti Malmö och thes Annexe Sallerup,

Samt

Probsten öfver Örie-Härad /

I lifstiden

Målåreswördige och Höglärde

Herr Magister

JÖNSRÖNBECK

Som slutade sin Jordiska wandel den 6.

och 7. Augusti 1741. och erhöit uti begraf-

ningen, sin sidsa Heder den 27. thepå

följande,

Tryckt hos LUDVIG DECREAUX, Directeur öfver
Kongl. Academiens Priviligerade Tryckerij i U N D.

and

98

*nyttan
mellan*

10

A

† † †

z wörda / prisa och upresa
ärestoder

Ut them som giordt os godt, lär alla hålla af,
Så får nu äfwen jag, min älskelige Broder,
Med tack och wördnad, Dig nu följa til Din graf.
Och tala til Din mull the wördnads fulla orden,
Som jag ei tala fick, tå Tu än war på jorden.

Berömma här Din dygd och stora Nådens häfswor,
Gudsfructtan, redlighet mot Menniskior och
Gud,

Din wänlighet i ord, snart makalösa gäfswor
Ditt jämna lefwerne, lifnätigt H. E. Krans bud,
Thet står mig mindre an, jag thet tå gierna lämnar,
Här fins wäl någon wän, som Dig Ditt loford ämnar

Jag endast skrifwer, hwad jag tänckte til at tala,
När jag med sorgse mod til Walmö reste ned;
Men fick ei tala, tå Tu låg tå i en dwala
Hel tyst och stum, som förddof aldrig war Din sed.

Jag Din förtienst af mig med några ord wil wisa,
Fast jag wäl hade fog, widlyftigt then at prisa.

Om jag nån' kundskap har, ei tarfwar alt at
lähna

¶

Äf andras ord och sägn, men har i Böcker wett,
Om jag kan föda mig, och thet almännä tienä,
Om jag i dygd har smak, och skyr, hwad som är
ledt;

Så har jag aldrä först, at tacka Dig, min Broder
Näst Gud, som Dig beredt, at wara mig så goder.

Hwad Gud ei lämnade, min egen Fahr utföra,
Til min upfostran, ja! thet Han ei kunnat giordt,
Thet har Han genom Dig behagat så fulgiöra,
At ingen enda brist, i något måhl jag spordt.

Män' jag tå intet bör min tack mig nu afbörda?
Jo, jag skal ock tit namn, i mörka grafwen wörda.

O! hade jag Dig än, fåt litet längre nyttia,
O! hade doch min bön, Dig kunnat hålla qwar,
Du hade säkert ei ännu, fått från mig flyttia,
Jag tig behållit wist, i alla mina dör,

Du min begrafning tå, wäl hade fått biwista,
Men jag, jag hade ei fått nånsin se Ditt sidsta.

Uti min barndom war jag och en gång ei gläder,
När fienden Dig tog, uti min åsyn bort.

Jag sorgde äfwen tå, som then ther mist sin Fader,
Men thenna sorg förswan, och war allenast kort;

J ty, Du blef mig tå, af Gudi återgifwen,
Och genom barna bön, från fienderna rifwen.

Men nu, här är wist nu, en wårre sorg upstånder
 Nu är här intet hopp, at se Dig nånsin mer.
 Tu är ei sierran stadd, i fiendernas lãnder,
 Tu ligger död på bår, och sãts i grafwen ner.
 Doch tyst! hwad är thet åt, mot HERRans råd
 at pruta?
 Thet blir, ock bõr så bli, som han har tãckts besluta.
 Kan Tu ei wedersås, kan Tu ei komma åter,
 Så wil jag lägga win', at komma up til Dig,
 Jag torfar tã min kind, han bõr ei mer bli wåter;
 Ty hwad Tu GULD har giordt, thet gagnar wif-
 serlig:
 Tu wil at jag på Dig, skal all förtrõstan sätta,
 Ei låta Men sklig arm, bekymradt hierta låtta.

MATTHIAS RÖNBECK.

Kyrkoherde i Barkåtra och Råfwelbårga.

† † †
Naglan, jãmmar, Flagan, gwida,
 Gråta, snyfta, hãnder wrida,
 Ses och høres i wårt hus;

Se

Sedan döden Mannen slagit,
Husek Crona från oss tagit,

Och så hastigt släckt vårt lius.

Dir wål synd sig ängslig wisa,
När Guld, så begynner risa?

Nei! så säger Kiött och Blod.

Nöjet kan nu aldrig wakna,
Sen wi nödgas til at sakna

Then i Fadens ställe stod.

Han, som ägde Nådens häfswor,
Lyckans och Naturens gåfswor,

Syns nu äga intet gran.

Som en ström der har fram farit,

Han nu synes knapt ha warit,

Han, som war en sådan Man.

Tungan hwilar stel i jorden,

Ja, förglömde alla orden,

Innan Siälen borta war,

Tungan then, som aldrig stana,

När hon lära, trösta, mana

Wille, eller gifwa swar.

Skal ei jag min Flagan börja?

Se! Hur Fären gå och förja,

Sedan Herden slagen är.

Jag, som wist förlorat mera;

In af alla någon thera,
Må jag intet wara twär?

Men alt nog! hålt nu man inne!
Gamle Adam, ködligt Sinne,
Wilt tu också mästra GUD?
Skulle jag, som dårar andra,
Börja på, Hans råd at klandra,
Önska nöije mot hans bud?

Nei! från thet, som är GUDS wilja,
Bör mig intet kunna skilja,
Bör ei önska, til at gå
Annan wäg, än GUD täcks föra,
Skönt then skulle plat förstöra
Min förslag och tankar små.

Underlig GUD mände heta,
Underligt må Tu ock weta,
Alt han för sin rådslag ut,
Han ei tåler, at wi klifwa
I Hans råd, och tyglen rifwa
Ur Hans hand; ty Han är GUD,

Men jag wördar tina lagar,
GUD, tit råd mig nu behagar.
Ködligt Sinne från mig tag:
Ty Din åra och wår nytta,
Ibeka kan doch ingen slotta,
Såsom mål för tit behag.

Sof tå wål , och tig nu hwila ,
I tin fotspor efterila ,
Dir min önskan , at jag må !
Du , GUD , säkert lär tilstådia
Mig , i vombytlig glädie
Få hos dig , för Lambet stå .

HANS RÖNBECK.

S

† † †

Wad nu ? hwad hörer man ?
En mer , än sorgfull stämna
Som många mände klämna ,
Widt öfwer Stad och Land :
Man finner ögon wåta ,
Som kunna nog ej gråta
Then saknad , af en Man ,
Som nepplig lika fan .
Man hörer allstedz här ,
Kring alla Gator , Grender ,
Chwart man uth sig wänder :
Hwar är wår RÖNBECK . får ?
Du dyra GUDs Man fåra ,

G 3

Wii

Will Tu of ei' mer nära,
Med Himla spisen söt,
Som af tin leppar flöt.

Här saknas med stor sorg,
Bland Andans egen Orden
En, then nu gidns i Jorden,
Som wakat på GUDs borg:
Som strämt the wilddiur arga,
Som swelat jorden sarga,
I Zions Färe: Hu,
Som lyste, som ett lins.

En Ankia qwider fast,
Med sorgful tohn och stemma,
At hon måst åter femma
En ryckas bort med hast,
Som henne daglig hågnat
Och hierteligen sågnat
Med mildhet, lufslighet,
Zhet war en witrna swet.

På tijo åhrs omtopp
Måst, som en Ankia taga
Af GUD, som så behagat
Swa skålar skänka opp;
Wäl bitter war ihen första,
Zhen sidsta dock then största,
Och hennes hierte qwal
Förnehwar, utan tahl.
The Höga, låga Foll
The klaga, sucka qwida
Och henderna hårdt wrida,
Med tusend tårars tolt;

The see af Herdastafven
Ar bruten, legs i grassven,
The sakna then, them ledt,
Sål rik och ymnog bet.

The glömma aldrig bort,
Hans slit och omsorg stora,
At ingen Siäl förlora,
Then han af Jesu fädt.
Hur troget han them skötte,
Med Himla Manna mötte,
At hwar en hungrig Siäl,
The af blef måttat wäl.

Then lufwa wänlighet,
Som Han mot alla wiste,
I tal, i swar, högt priste
En hwar, som honom sedt:
Hans Siäl war Andans Tempel,
Hans lefnad ett Exempel,
Som med sin strålar klar,
Uppmunrade en hwar.

Knappt blef man honom war,
At ju strax hiertan glädes,
I ty han war tillstädes,
Som GUD i Siälen bar;
Han lufsligt tillfreds stelte
Bedröfwade modfälte,
En hård han gjorde minsk,
Och frister blef en sukt.

Si, en så kär Guds wän
Sick här ei längre wara;

Men allt för snart bortfara
Och kommer ei igen.
She ögon, som så tåcta
Sielf wakne andra wäckta,
Hwars systerhål himle war,
Nu döden slutit har.

She leppar, som med kraft
Wänd H. E. Krans ord utföra,
Sker alla wille höra,
Nu sakna al sin saft
She hender, som utstrecktes,
Sil fattiga utrecktes,
Hopknäpte liggia nu
Och ei mer dela tu.

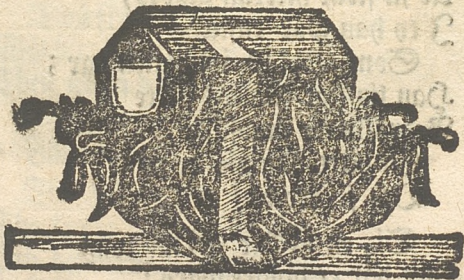
She fötter, som, så twigt
På dygde stigar trädde,
Nu hastigt målet nådde
Och hwilas i sin grift,
Hwar får man en så trägen,

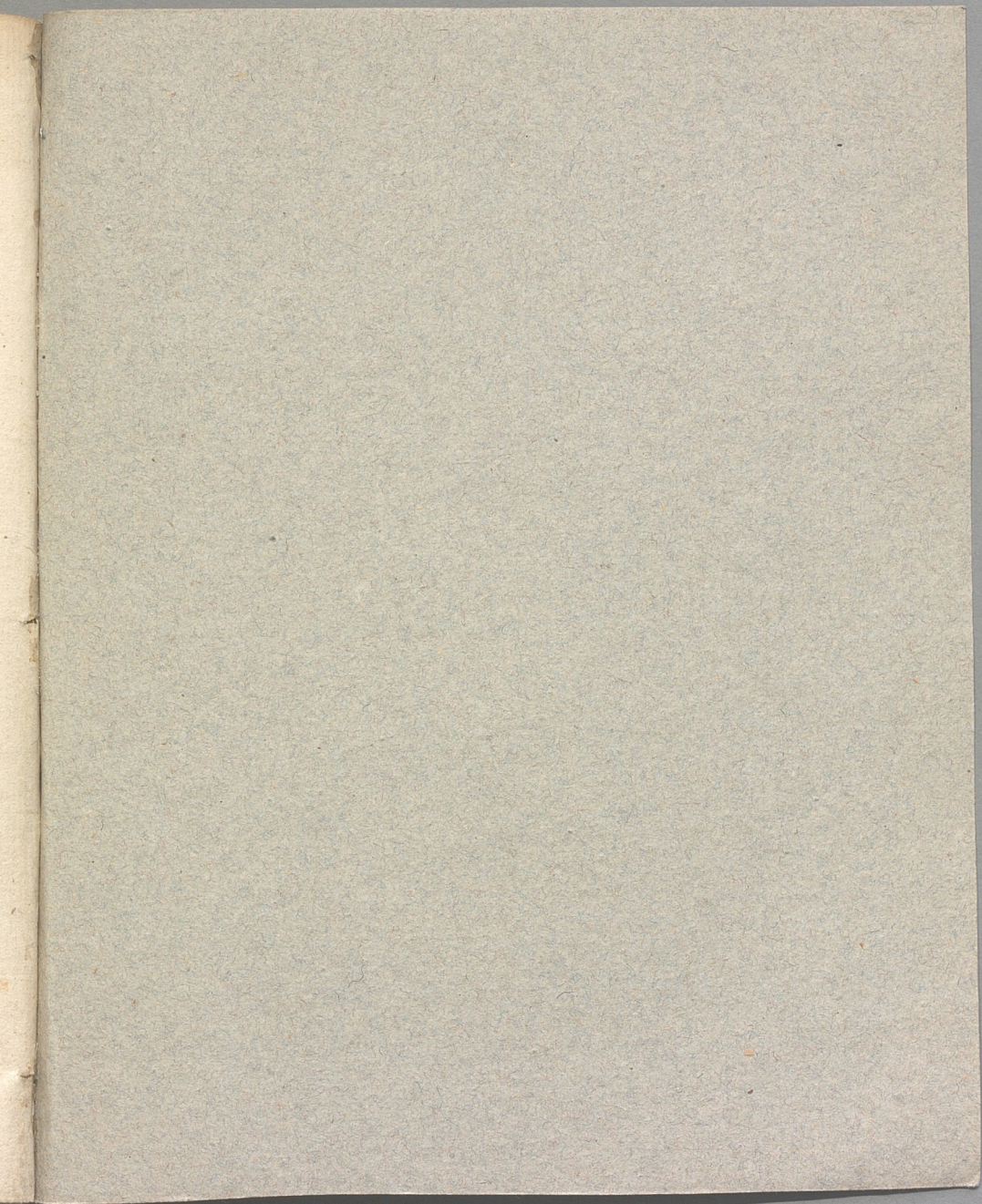
Så luffig och benägen,
At söka up et får,
Som gått på willa spår

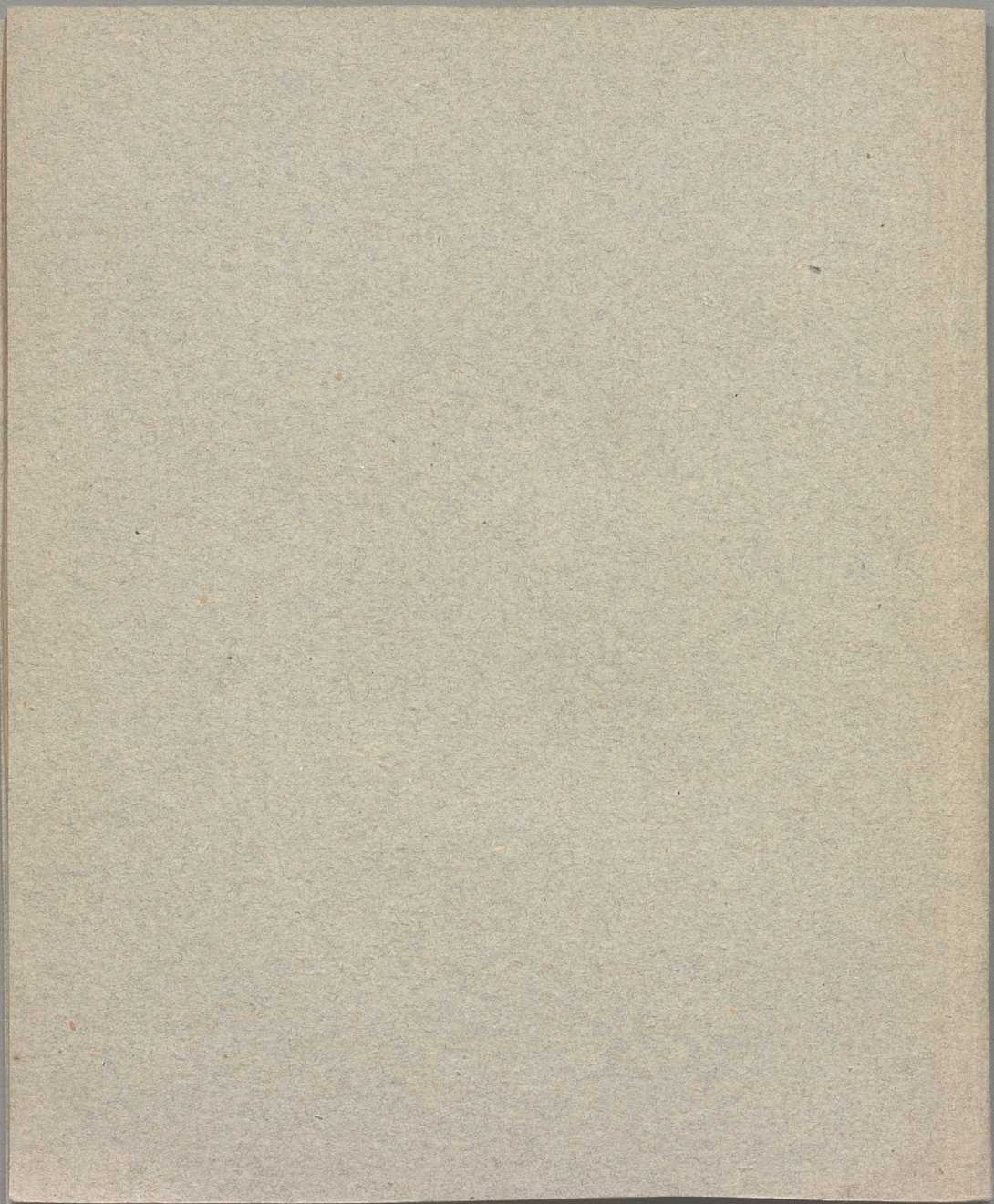
Nu, penna leg tigg ner;
Sker gåsivor at uprättna,
Su hinner ei uptekna
She många många fler:
Som sig had' sammanparat
Och in til slutet warat,
I ihetta Andans bo,
Som ligger nu i ro.

Får wäl tu dyra Wän;
Haf, tack för al tin hagnad,
Med hwilken tu oss sägnat
Så fort tu warit har;
Haf tack, för al Guds lära
Su för oss tecks frambara,
Haf tack, för hwarje stund
Wi höra fick tin mund.

HANS PETER WEIBULL.
W. D. M.

www.books2ebooks.eu